

Arrest

nr. 65 193 van 28 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 19 mei 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 21 mei 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 1 maart 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 2 maart 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, half Kumyk en half Dargin van origine, afkomstig uit Khasavyurt, Republiek Dagestan, Russische Federatie. U woonde daar samen met uw vader en uw drie broers. Op 8 oktober 2007 kwam uw broer G.(...) om het leven toen de ordediensten een granaat binnengooide in het appartement waar hij zich bevond samen met een vriend van hem. Uw broer werd er door de ordediensten van verdacht lid te zijn van een rebellenorganisatie en betrokken te zijn bij de moord op een politiemann. Na zijn dood kwamen leden van ordediensten verschillende keren bij jullie langs om huiszoekingen uit te voeren. Uw twee andere broers, T.(...) en S.(...), werden ook verdacht van het plegen van aanslagen op politiemannen en werden enkele keren meegenomen door de ordediensten voor ondervraging. Ze waren bang om ook gedood te worden door de ordediensten en sloegen op de vlucht. Sindsdien hebt u niets meer van hen vernomen. Na het vertrek van uw broers namen de ordediensten uw vader twee keer mee voor ondervraging. Ze wilden van hem te weten komen waar uw broers waren. Enige tijd later werd u gearresteerd door leden van de ROVD. Op hun bureau in Makhachkala werd u ondervraagd over uw broers. U werd er ook geslagen. Via een kennis die bij de ROVD werkte, slaagde uw vader er in om u terug te vinden. Na drie dagen vastgehouden te zijn, werd u vrijgelaten. U was echter bang om opnieuw gearresteerd te worden. Daarom vertrok u een week later naar een vriendin van u die in Moskou woont, een zekere D.(...). Enkele weken later hebt u daar via de telefoon van uw vader vernomen dat uw naam op een lijst stond van personen die gezocht werden door de autoriteiten. U besloot het land te verlaten. In mei 2010 vertrok u per minibus vanuit Moskou naar België waar u op 19 mei 2010 aankwam. U vroeg op 21 mei 2010 asiel aan. Na uw aankomst in België hebt u via de telefoon van uw vriendin in Moskou vernomen dat uw vader werd meegenomen door de ordediensten. U hebt geen nieuws meer van hem vernomen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw intern paspoort, uw rijbewijs, uw geboorteakte, uw medisch boekje, uw diploma, en een krantenartikel.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u vervolgd werd door de autoriteiten omwille van de vermeende betrokkenheid van uw broers bij rebellenactiviteiten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk weinig informatie kon verschaffen met betrekking tot uw beweerde vervolgingsproblemen. Bovendien hebt u ook geen pogingen ondernomen om hierover meer informatie te bekomen. Zo verklaarde u dat u vóór uw vertrek uit uw land van uw vader vernomen hebt dat uw naam op een lijst stond van personen die gezocht werden door de autoriteiten. De ordediensten hadden bepaalde documenten aan uw vader gegeven met betrekking tot het feit dat u gezocht werd. U kon echter niet zeggen om wat voor documenten het ging noch wat er precies in stond. U verklaarde uw vader ook niet om meer informatie hierover gevraagd te hebben. U veronderstelde slechts dat u niet officieel in beschuldiging werd gesteld, omdat u niet schuldig was aan enige misdaad (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/02/2011, p. 13-14). Met betrekking tot uw broers vermoedde u enkel dat ze ook op de lijst van gezochte personen stonden. U wist niet of ze officieel in beschuldiging werden gesteld. U kon zelfs niet zeggen of er al dan niet convocaties op hun naam waren toegekomen toen u nog in Khasavyurt was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/02/2011, p. 11, 14-15). U stelde weliswaar dat u er vanuit België al drie maanden niet meer in geslaagd bent om uw vader in Dagestan via de telefoon te contacteren. Van uw vriendin in Moskou hebt u vernomen dat hij meegenomen werd door de ordediensten. U kon echter niet zeggen hoe uw vriendin dit nieuws vernomen had. U dacht slechts dat de burens het haar gezegd hadden, maar daar was u niet zeker van. U beweerde het haar ook niet gevraagd te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/02/2011, p. 3, 15). Dergelijke vage verklaringen zijn echter weinig overtuigend. Uw uitleg dat u bang bent dat uw vervolgers u zullen vinden indien u via andere kanalen zou trachten informatie te bekomen over de evolutie van uw vervolgingsproblemen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/02/2011, p. 16), is ook niet aannemelijk te noemen. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Deze vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Het door u voorgelegde krantenartikel stelt weliswaar dat een zekere A.(...) G.(...) is omgekomen door een explosie tijdens gevechten met de ordediensten. Dit document kan uw verklaringen dat u gezocht zou worden door de autoriteiten omwille van de vermeende rebellenactiviteiten van uw broers echter geenszins staven, aangezien uit dit artikel nergens blijkt dat u werkelijk de zus bent van A.(...) G.(...) en u verder geen andere documenten voorlegde die deze familieband kunnen aantonen. Bovendien bleek u zelf onaannemelijk weinig op de hoogte te zijn van de inhoud van het artikel. Zo was u niet zeker of er behalve uw broer bij de explosie nog één of twee andere slachtoffers waren. U wist weliswaar dat van één van de andere slachtoffers de naam vermeld werd in het artikel, maar u kon zijn naam niet opgeven. Verder dacht u dat er in het artikel wel vermeld werd dat uw broer en de andere personen verdacht werden van moord, maar u was niet zeker of de namen van de vermoorde personen er ook in

stonden. Uit lezing van het artikel blijkt echter dat de namen van de vermoorde personen duidelijk vermeld worden. Tenslotte kon u niet zeggen uit welke krant het artikel afkomstig is (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/02/2011, p. 5-6). Aangezien u enkel dit krantenartikel voorlegde ter staving van uw beweerde problemen, kan redelijkerwijs dan verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de inhoud ervan.

Uw verklaringen bevatten verder nog enkele incoherenties en onaannemelijke vaagheden waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt.

Zo verklaarde u dat u één keer gearresteerd werd door de ordediensten. U kon echter niet preciseren wanneer dit gebeurde. U verklaarde dat u een week na uw vrijlating vertrokken was naar Moskou. U dacht dat uw arrestatie in maart 2010 plaatsvond. Onmiddellijk daarna wijzigde u echter uw verklaringen en beweerde u opeens dat het in juni 2010 was. Pas toen de interviewer u er op wees dat u eerder toch verklaard had dat u reeds in mei 2010 uw land verlaten had, stelde u zich vergist te hebben. U verklaarde dan opnieuw dat u in maart 2010 gearresteerd werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/02/2011, p. 11-12). U verklaarde verder dat uw broers drie of vier keer werden meegenomen door de ordediensten voor ondervraging. U kon hun arrestaties zelfs niet bij benadering in de tijd situeren. U wist enkel dat uw broers een eerste keer werden meegenomen ongeveer een maand na de dood van uw andere broer G.(...) in oktober 2007. U dacht dat ze in november 2009 gevlucht waren. U verklaarde niet meer te weten wanneer hun laatste arrestatie plaatsvond. Daarna beweerde u echter in strijd met uw eerdere verklaringen dat uw broers begin januari 2010 de laatste keer gearresteerd werden. U verduidelijkte dat ze die keer langer werden vastgehouden dan bij de vorige arrestaties. Toen u vervolgens met deze incoherentie geconfronteerd werd, wijzigde u uw verklaringen en stelde u opeens dat de laatste arrestatie van uw broers in oktober 2009 plaatsvond (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/02/2011, p. 9-10). Met betrekking tot uw vader verklaarde u aanvankelijk dat hij twee keer werd meegenomen door de ordediensten. U situeerde zijn eerste arrestatie in december 2009 en de tweede twee weken later (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/02/2011, p. 10). Toen u later tijdens het interview opnieuw gevraagd werd wanneer uw vader werd meegenomen, verklaarde u het merkwaardig genoeg niet meer te weten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/02/2011, p. 15-16). U kon ook niet preciseren hoeveel huiszoekingen de ordediensten uitgevoerd hebben. U stelde slechts dat het er zeker meer dan vijf waren. Deze huiszoekingen kon u evenmin in de tijd situeren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/02/2011, p. 10-11).

Verder verklaarde u dat uw vader u na uw arrestatie had teruggevonden via een kennis van hem die bij de ROVD werkte. U kende de naam van deze persoon niet en kon ook niet zeggen welke functie hij bekleedde bij de ROVD. U wist evenmin hoe uw vader hem kende. Bovendien kon u niet eens uitleggen op welke manier uw vader uw vrijlating bekomen had. U wist niet of uw vader al dan niet geld betaald had voor uw vrijlating. U stelde zelfs dat het u ook niet interesseerde om hierover meer te weten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 04/02/2011, p. 12-13).

Dergelijke incoherenties en vaagheden aangaande feiten die betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw intern paspoort, uw rijbewijs, uw geboorteakte, uw medisch boekje, en uw diploma bevatten louter persoonsgegevens en gegevens betreffende uw studies die hier niet in twijfel getrokken worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, *“aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling”* roept verzoekster de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster licht vooreerst toe dat, wat het feit betreft dat zij niet kan bewijzen dat zij op een lijst staat van personen die door de ordediensten gezocht worden, zij dit van haar vader heeft vernomen. Van dit laatste kan ze echter geen bewijzen verschaffen, maar verzoekster stelt dat haar vader dit wel kon afleiden uit bepaalde documenten die hij had gekregen. Van deze documenten heeft zij echter geen kopieën en ze heeft evenmin verder gevraagd wat voor documenten het juist waren, omdat ze haar vader geloofde. Verzoekster vermeldt ook dat ze geen contact meer heeft met haar vader omdat hij werd meegenomen door de ordediensten. Dit kwam ze te weten van haar vriendin. Verzoekster start een aanvraag bij het Rode Kruis teneinde haar vader via deze weg terug te kunnen vinden. Verzoekster meldt ook dat ze niet weet of er ook convocaties werden uitgereikt aan haar broers, maar ze vermoedt dat haar broers eveneens op een lijst staan van personen die gezocht worden. Verzoekster deelt in dit verband mee dat ze haar land heeft moeten verlaten omwille van de vermeende betrokkenheid van haar broer bij rebellenactiviteiten, maar dat ze zelf helemaal niet op de hoogte is van enige rebellenactiviteit. Wat de vaststelling van het Commissariaat-generaal betreft omtrent de vage verklaringen die verzoekster aflegt over haar situatie in haar thuisland, deelt verzoekster mee dat haar leven in gevaar is en dat zij angst heeft dat men haar ook in België zou terugvinden als zij te veel informatiekanalen zou aanboren. Ze verklaart dat ze wel geprobeerd heeft contact op te nemen met haar vader, maar dat ze deze niet meer kan bereiken. Daarna contacteerde ze haar vriendin, die haar meedeelde dat haar vader meegenomen werd door de ordediensten. Verzoekster merkt op dat het feit dat zij een opzoeking lanceert via het Rode kruis beschouwd moet worden als een poging om meer te weten te komen over de situatie in haar thuisland. Ten tweede, wat haar verwantschap met A. G. en het krantenartikel betreft, bevestigt verzoekster dat laatstgenoemde haar broer is en dat hij omkwam door een explosie tijdens gevechten met de ordediensten. Zij legde daarover een krantenartikel neer dat dit bevestigt. Ze deelt tevens mee dat haar identiteit niet ter discussie staat. Ze legde namelijk haar intern paspoort, geboorteakte, rijbewijs, medisch boekje en diploma voor. Verzoekster probeert nu al het mogelijke te doen om het bewijs van de afstammingsband met haar broer voor te leggen. Met betrekking tot de vaststelling van het Commissariaat-generaal dat zij weinig op de hoogte zou zijn van de inhoud van het artikel, deelt verzoekster mee dat ze het interview in het artikel niet meer heeft gelezen. Indien ze dit wel had gedaan, had zij wel perfect kunnen antwoorden op alle vragen die in detail werden gesteld. Ze wilde echter geen ingestudeerd relaas brengen, maar heeft in eer en geweten correct geantwoord op de door het Commissariaat-generaal gestelde vragen. Ten derde, wat de incoherenties betreft, deelt verzoekster vooreerst mee dat het perfect aannemelijk is dat ze zich niet meer kan herinneren wanneer haar arrestatie plaatsvond, omdat ze zeer gestresseerd is door de feiten. Ze werd namelijk gezocht en haar broer kwam om. Ze herinnerde zich de exacte datum van haar arrestatie niet en trachtte aan het Commissariaat-generaal enkel een benadering te geven. Ze was echter verward wat de datum van de arrestatie betreft. Daarnaast deelt verzoekster mee dat ze ook de exacte datum van de arrestaties van haar broers en vader niet kende. Ze had niet gedacht haar land te moeten verlaten en heeft daarom al die data niet genoteerd. Het is dan ook perfect aannemelijk dat men zich niet alles kan herinneren. Verzoekster betreurt dat ze hierop wordt afgerekend, terwijl zij tijdens het interview werd gerustgesteld in een sfeer van vertrouwen dat de data niet zo belangrijk zijn.

In een tweede middel, *“aangaande het statuut van de subsidiaire bescherming”* meent verzoekster dat ze wel degelijk een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), dat ze integraal weergeeft. Ze verwijst hiervoor naar haar feitenrelaas en naar het gegeven dat haar vader verdwenen is. Ofschoon de situatie enigszins gekalmeerd is, geeft het Commissariaat-generaal zelf toe dat het niet uit te sluiten is dat ook burgers het slachtoffer worden van rebellenacties.

Ter terechtzitting legt verzoekster het origineel neer van de editie van de zakenkrant "*Novoe Delo*" van 12 oktober 2007 en een kopie van een document van de dienst Tracing van het Rode Kruis Vlaanderen dat gedateerd is op 29 maart 2011.

2.2. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is vooreerst gestoeld op de vaststelling dat verzoekster onaannemelijk weinig informatie kon verschaffen over haar beweerdde vervolgingsproblemen. Bovendien heeft verzoekster geen pogingen ondernomen om hierover meer informatie te bekomen. Met betrekking tot de vermeende familieband met A. G. werd een krantenartikel voorgelegd waarin vermeld staat dat deze laatste is omgekomen door een explosie tijdens gevechten met de ordediensten, maar verzoekster slaagt er niet in te bewijzen dat ze werkelijk de zus is van A.G. Bovendien bleek ze zelf onaannemelijk weinig op de hoogte te zijn van de inhoud van het artikel. Het Commissariaat-generaal komt ook tot de vaststelling dat de verklaringen enkele incoherenties en onaannemelijke vaagheden bevatten waardoor de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder wordt ondermijnd. Zo kon verzoekster zich niet meer herinneren wanneer zij gearresteerd werd en kon ze evenmin de arrestaties van haar broers of de huiszoekingen in de tijd situeren en wist ze ook niet hoeveel huiszoekingen de ordediensten hadden uitgevoerd. Tenslotte waren er enkele onduidelijkheden vast te stellen met betrekking tot de arrestatie van verzoeksters vader. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet besluit het Commissariaat-generaal dat de situatie in Dagestan op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Verzoekster beweert dat haar naam op een lijst staat van personen die gezocht worden door de ordediensten (stuk 3, gehoorverslag CGVS 04/02/2011, p.13). Haar vader zou bepaalde documenten gekregen hebben die dit zouden staven. Verzoekster kon echter niet zeggen om wat voor documenten het ging, noch wat er precies in stond. Ze veronderstelde slechts dat zij niet officieel in beschuldiging werd gesteld, omdat zij niet schuldig was aan enige misdaad (stuk 3, gehoorverslag CGVS 04/02/2011, p.13-14). Met betrekking tot haar broers vermoedde verzoekster enkel dat ze ook op de lijst van gezochte personen stonden. Ze wist echter niet of ze officieel in beschuldiging werden gesteld. Ze kon zelfs niet zeggen of er al dan niet convocaties op hun naam waren toegekomen toen zij nog in Khasavyurt was (stuk 3, gehoorverslag CGVS 04/02/2011, p.14-15). Het gebrek aan enig begin van bewijs van de beweerdde vervolging wordt versterkt door verzoeksters onwetendheid over haar toestand.

2.5. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht. Verzoekster heeft geen contact met mensen uit haar land van herkomst (stuk 3, gehoorverslag CGVS 04/02/2011, p. 3), maar verklaarde wel dat zij al drie maanden vruchteloos probeert om haar vader in Dagestan via de telefoon te contacteren, en dat ze via haar vriendin in Moskou heeft vernomen dat hij meegenomen werd door de ordediensten. Verzoekster kon echter niet zeggen hoe haar vriendin dit nieuws vernomen had en ze denkt dat de burens het haar gezegd hebben, maar is daar niet zeker van. Verzoekster heeft, zo verklaarde ze, het haar ook niet gevraagd (stuk 3, gehoorverslag CGVS 04/02/2011, p.3, 15). In haar verzoekschrift herhaalt verzoekster deze

verklaringen. Het feit dat ze een opzoeking lanceerde via het Rode Kruis, zoals ze beweert en tracht aan te tonen met de neergelegde kopie van een aanvraagformulier dienaangaande, toont niet aan dat verzoekster werkelijke pogingen onderneemt om informatie te verkrijgen over haar situatie en deze van haar familieleden. De verregaande onwetendheid van verzoekster wijst op een gebrek aan interesse bij haar en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van haar vrees tot vervolging. Zij maakt haar verantwoording, met name dat haar leven in gevaar is en dat zij angst heeft dat men haar ook in België zou terugvinden als zij te veel informatiekanalen zou aanboren, niet in het minst concreet aannemelijk. Deze rechtvaardiging kan bijgevolg niet worden aanvaard.

2.6. Wat het door verzoekster neergelegde originele krantenartikel betreft, merkt de Raad vooreerst op dat hieruit enkel blijkt dat een zekere A.G. door een explosie tijdens gevechten met de ordediensten is omgekomen, maar uit dit artikel kan geenszins worden afgeleid dat verzoekster werkelijk de zus is van A. G. Er werden daarnaast ook geen andere documenten neergelegd die deze familieband kunnen aantonen. Verzoeksters verklaringen dat zij gezocht zou worden door de autoriteiten omwille van de vermeende rebellenactiviteiten van haar broers worden bijgevolg met dit stuk niet gestaafd. Het feit dat haar identiteit vaststaat, bewijst haar verwantschapsband niet. Hoewel verzoekster aankondigt inspanningen te zullen doen om hiervan bewijs te leveren, werd ter zitting geen enkel bewijs van deze verwantschapsband geleverd. Bovendien merkt de Raad op dat de verklaringen die verzoekster over het neergelegde krantenartikel verschaftte verder de bewijswaarde ervan verzwakken. Verzoekster is blijkens het gehoorverslag immers onaannemelijk weinig op de hoogte van het artikel. Zij wist bijvoorbeeld niet in welke krant het was verschenen, evenmin hoeveel slachtoffers er waren en hun namen, noch waarvan ze verdacht werden (stuk 3, gehoorverslag CGVS 04/02/2011, p. 5-6). Haar betoog dat zij geen ingestudeerd relaas heeft gebracht, ontslaat haar niet van de plicht minimaal op de hoogte te zijn van de stukken die haar relaas ondersteunen.

2.7. Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat deze belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, aangezien kan verwacht worden dat bepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan van verzoekster worden verwacht dat zij minstens kan aangeven wanneer en hoeveel keer zij gearresteerd werd door de ordediensten, aangezien een dergelijk gebeuren een manifeste afwijking vormt op de alledaagsheid en bovendien van determinerende invloed is op verzoeksters verdere leven en zelfs mee de aanleiding van haar vlucht vormde. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar arrestatie in maart situeert, en even later in juni (stuk 3, gehoorverslag CGVS 04/02/2011, p. 11). Pas toen de interviewer haar erop wees dat zij eerder verklaard had dat zij reeds in mei 2010 haar land verlaten had, stelde verzoekster zich vergist te hebben. Zij verklaarde dan opnieuw dat zij in maart 2010 gearresteerd werd (stuk 3, gehoorverslag CGVS 04/02/2011, p.12). Daarnaast blijkt dat zij de data en de frequentie van de arrestaties van haar broers en vader niet kan herinneren (stuk 3, gehoorverslag CGVS 04/02/2011, p. 9-11; 15-16). Verzoekster geeft aan dat ze gestresseerd is door de feiten en ze verward was voor wat de datum van de arrestatie betreft. Het argument dat zij zenuwachtig was toen zij werd verhoord doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Aangezien deze arrestaties de kern vormen van verzoeksters asielrelaas, mag van haar een meer nauwkeurige kennis van het verloop van de evenementen worden verwacht. De Raad wenst bovendien te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.8. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming wijst de Raad erop dat verzoekster haar asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan zij zich zodoende ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont met haar betoog, waarin ze stelt dat de verwerende partij zelf toegeeft dat ook burgers het slachtoffer worden van rebellenacties, niet aan de actuele toestand in Dagestan gelijkgesteld kan worden met een situatie van willekeurig geweld. Haar ongestaafde bewering doet in elk geval geen afbreuk aan de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd en op grond waarvan de commissaris-generaal tot het besluit kwam dat er op heden geen sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN